

гдето помине, всѣки отъ пѣтя му се отбива и никой за нищо го не пита.

Минаха дни и недѣли. Цвѣтанчо, зачуденъ, се пита: защо всички отъ него отбѣгватъ? Запита Радойчо, защо и той бѣга отъ него, когато сж заедно играли. А Радойчо вдига рамене и бѣга. И где кого пита, всѣки побѣгне. Реши се и тихичко влѣзе въ двора на баба Мария. Стара бѣ тя, отъ всички въ селото най-стара бѣше, но най-добрата. Реши се Цвѣтанчо и я запита. А бабата тихо отвърна:

— Боятъ се, сине, казватъ, зълъ духъ е влѣзълъ въ тебе.

— Защо, бабо, по какво сждятъ?

— Ами, не работишъ, сине, работа не похващашъ, всичко се разпилѣ, зянь стана. Зеръ това човѣкъ съ ума си не може да гледа. И мислятъ хората, — нищо друго не е, зълъ духъ е влѣзълъ въ него — не е съ ума си, — рече бабата, прекръсти се и тихо замлъкна.

Цвѣтанъ остана като гръмнатъ.

— Така ли? Значи за това бѣгатъ? Лудъ съмъ билъ! Лудъ ли? Здравъ съмъ, по-здравъ и отъ всички. Не билъ съмъ работилъ! Какво да направя, не зная!

Сбогува се бързо, замисленъ тръгна къмъ кѣщи. Не стигна дома, но кривна и влѣзе въ двора на дѣда Станоя, най-стариятъ отъ ратаитѣ на клетия му татко. Говориха много. Не се мина време Цвѣтанъ заработи съ него. И много отъ него Цвѣтанъ се поучи. Захвана следъ туй и съседи да пита.

И всичко наоколо сякашъ цѣвна. Засия на лицето му мила усмивка. Зарадваха се и съседи, и зашепнаха тихо:

— Оправи се клетиятъ. Мина му. Оздравѣ!

И вѣрно, че му мина. Но не лудостъ, а друго. Отъ друго бѣ боленъ Цвѣтанъ — отъ мързелъ. И оздравѣ, като научи, — че по-сладко отъ труда и по-свето отъ него на този свѣтъ нѣма.

Адела Константинова

